

Styrelsen for Arbejdsmarked og rekruttering
Henriette Kay
Joen Jelsted

SAND
De hjemløses landsorganisation

Sundholmsvej 34, st.
2300 København S

Tlf. 8993 7060
CVR. 2926 2403

sand@sandudvalg.dk
www.sandudvalg.dk

København 4. marts 2021

Hørings svar fra SAND – De Hjemløses Landsorganisation, vedr. forslag til lov om ændring af lov om aktiv beskæftigelse, lov om organisering og understøttelse af beskæftigelsesindsatsen m.v., lov om aktiv socialpolitik og lov om social pension (Bedre ressourceforløb).

Indledningsvist skal vi bemærke at det er SANDs helt grundlæggende holdning, at ingen skal leve på gaden i Danmark. For at kunne komme et skridt nærmere den målsætning må man konkludere, at hele beskæftigelsesområdet er en vigtig brik, for at kunne lykkes.

Hjemløse/udsatte føler ofte, at de ikke bliver hørt og at det er kommunernes forestilling om et "godt" liv der kommer til udtryk i jobplaner mv.

De er af den overbevisning at ressourceforløb bare er endnu en måde kommunen forhåler sagen på og i mange tilfælde kan vi desværre konkludere, at vi ser tilfælde, hvor sagerne gang på gang forlænges, fordi der ikke kan konkluderes noget ud fra den indsats der har været bevilget/ikke bevilget.

Når man spørger en hjemløs/udsat hvad de tænker om ressourceforløb, er det for det meste håbløshed og afmagt man mødes med. Mange oplever at de ikke kan leve op til de indsatser der igangsættes, når de ikke har en bolig eller en eller form for stabilitet i hverdagen. Dette lovforslag hjælper ikke på den følelse.

Kommentarer til I lov nr. 548 af 7. maj 2019 om en aktiv beskæftigelsesindsats, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1051 af 30. juni 2020, § 1 i lov nr. 1054 af 30. juni 2020, § 4 i lov nr. 2189 af 29. december 2020, § 1 i lov nr. 2201 af 29. december 2020 og senest ved § 6 i lov nr. 2202 af 29. december 2020:

§ 112 (nyt stk. 3.) om at borgere der har mindre end 6 år til folkepension, ikke skal påbegynde et ressourceforløb medmindre vedkommende selv ønsker det.

Som udgangspunkt lyder det positivt at den ældre generation ikke presses ud i disse forløb som kan synes formålsløse.

§ 113 (nyt stk. 2.) om forelæggelse af en persons sag om ressourceforløb for rehabiliteringsteamet.

Det er altid positivt når der tages initiativ til at sagerne skal behandles lidt hurtigere, men det kan være svært at se hvad det skal gavne, til forskel for nu? Jo, borgerens sag kommer hurtigere til vurdering hos andre end sagsbehandleren, men hvilke tiltag er det reelt muligt for rehabiliteringsteamet at pege på, som er anderledes end nu? Vil det her betyde at borgerens sag hurtigere afsluttes?

Det er stadig den samme borgergruppe der rammes, nemlig de hjemløse/udsatte, som får forlænget forløbene igen og igen fordi de ikke formår at indgå i samarbejde om de indsatser der iværksættes.

Reelt er der intet forandret for gruppen fra 18-40 år, da deres forløb stadig kan foregå over mange mange år uden udsigt til forbedring.

§ 113 (nyt stk. 3.) om retten til en samtale med en sundhedskordinator og den koordinerende sagsbehandler hvis man mener at det beskæftigelsesrettede tilbud ikke tager hensyn til helbredet.

Det er altid godt med en uvildig vurdering af sundheds- og arbejdsforholdene på en eventuel arbejdsplads, men for en borger som er hjemløs/udsat er det endnu en person, at skulle forholde sig til. Hvis ordningen koordineres ordentligt, kan det dog være et tiltag som kan gavne den enkelte borger, som vil have mulighed for at få tilgodeset skånebehov eller hjælpemiddelproblematikker hurtigt.

§ 113 (ny paragraf a) om retten til en jobformidler, når man er i ressourceforløb.

Endnu en gang er reaktionen fra borgerne, at det virker som noget der er prøvet før fx i jobafklaringsforløbene og at det blot er endnu en person i forløbet at skulle forholde sig til, frem for en person, der reelt kan gøre en positiv forskel. Der er ikke stor tiltro til at denne model virker.

§ 114 (nyt stk. 3.) om at et ressourceforløb ikke kan overstige 5 år, når man er mellem 40 og 50 år.

Det er en god i de at tidsbegrænse noget, hvis det giver mening. Her giver det delvis mening da det er gruppe borgere som er nærmere folkepensionsalderen, men selve udmøntningen af bestemmelsen i praksis kan være svær at se. Hvad skal der ske med borgeren efter de 5 år er gået, hvis vedkommende står samme sted som for 5 år siden?

§ 115 (ny paragraf a stk. 1 og 2.) om at Beskæftigelsesministeren fastlægger nærmere regler om hvornår kommunen skal forelægge en sag for rehabiliteringsteamet samt om at Beskæftigelsesministeren fastlægger

nærmere regler om personens ret til en samtale med en sundhedskordinator og personens koordinerende sagsbehandler:

Som udgangspunkt kan det være en god ide med konkrete retningslinjer for kommunerne som de kan følge. Det kan give kommunen retningslinjer for hvor langt sagen kan strækkes og det giver åbenhed omkring vurderingsgrundlaget for afgørelsen.

Det giver også borgeren mulighed for bedre at agere ift. reglerne, når der er nogen konkrete rammer.

Ressourceforløbenes varighed:

Om et ressourceforløb varer 3 år eller 5 år er ikke skelsættende, da personen ved at de bare kan få bevilget et nyt forløb, som de skal følge. Som det ses i lovforslaget, er der forudsat en besparelse på disse forløb ved at nedsætte antallet af forløb, hvilket kan være farligt, da problematikkerne omkring dem der er i ressourceforløb og gang på gang forlænges, kan være fortsat uafklaret ved slutningen af forløbet.

SAND er skeptisk overfor de virkemidler kommunerne har som værktøj til at kunne forbedre effekten af disse ressourceforløb. Kommunen er nødt til at tænke mere helhedsorienteret og anerkende at et vellykket forløb i beskæftigelsesregi understøttes af en solid socialindsats.

Med venlig hilsen

Sara Thormar,
juridisk specialkonsulent i
SAND – De Hjemløses Landsorganisation